

Ruce vzhůru! ... aneb když se holky nudí

Postavy:

Renata – zhýčkaná, bohatá panička, znuďená a všeho schopná

Adéla – koketa, ráda si dá skleničku a pak je divoká, je sama a zoufale hledá muže

Klaudie – boubelka, má manžela, ale ve vztahu není spokojená, ustrašená puťka, nechá se řídit dominantnějšími kamarádkami

Sabina – blondýna, roztržitá a zcela blond'atá

Ředitel

Alfred – sluha, oddaný své paní

Pokladní Liduška – pokladní v bance

Monika – suverénní zákaznice banky, která se vyzná

Hanička – pracovnice od směnářského okénka, hysterická, bojácná

Žofie , Cecílie – dvě sestry - „staré panny“, do banky chodí hlavně na drby a okukovat chlapy, Žofie dominantnější, Cecílie u'áplá, každá jejich konverzace se změní v hádku

Policista Antonín Ostrý – prostý dobrák

Uklízeč – hluchoslepý

Hlas komisaře Zemana

Prostředí: byt Renaty – stoleček, židličky, knihovny (budeme předělávat na bankovní okénka)

Banka – dvě okénka – pokladna a směnárna, dvoje dveře – kancelář ředitele, WC, židličky pro zákazníky, stoleček

1.obraz

byt Renaty, R. Sedí v křesílku.

Alfréd: Jdu na ten bazén. A prosím madam neházejte tam ty rybičky z akvária, špatně se loví, na prut neberou a sítkou proplavou.

R. jde telefonovat, zvoní telefon

Renata: Ahoj Klaudie, jen ti chci říct, že dnes se sejdem u nás, to víš, manželk není doma.

Klaudie: Zase vydělává, jo?

Renata: Jo vydělává.

Klaudie: a proč seš tak naštvaná?

Renata: Víš, kolik já mám práce? Čím víc vydělává, tím víc musím já utratit, aby si snad nemyslel, že už máme dost.

Klaudie: Aha, tak večer pa

Renata: Pa

Renata: Alfréde, dnes večer budeme mít dámskou společnost, obstarejte prosím občerstvení. Jo a Alfréde, vezměte si něco vhodnějšího na sebe, znáte Adélu.

Alfréd: Jistě madam jak si přejete

Renata volá další kamarádce Sabině.

Sabina: Sabina

Renata: Čau Sabino

Sabina: To je dobře, že voláš, představ si, co se mi stalo. Šla jsem si koupit televizi. Vybrala jsem si takovou malou, pěknou, co by se hodila do mého útulného bytečku a ten prodavač mi říká - blondýnám neprodáváme. Tak jsem se hrozně naštvála a šla se domů přebarvit na černo. Když jsem se tam vrátila tak mi ten prodavač opět řekl, blondýnám neprodáváme. To už mě fakt dopálilo a zeptala jsem se ho jak to jako poznal, že jsem blondýna a víš co mi na to řekl? 'Protože tohle není televize, ale mikrovlnná trouba. No, věřila bys tomu? Jé promiň a proč vlastně voláš?

Renata: Jen ti chci připomenout naši pravidelnou měsíční schůzku, dnes večer u nás.

Sabina: Aha já bych málem zapoměla, jdu hledat něco na sebe. Čauky.

Renata vezme opět telefon a vytáčí třetí kamarádku, ozve se záznamník po pípnutí

Záznamník: Čauky, dovolali jste se ke mně, ale asi nejsem doma, podívám se, ne opravdu nejsem, tak zavolejte pozdějc nebo prostě nechte vzkaz.

Renata: Čau Ádo, připomínám dnešní schůzku u nás. Renata

Renata odejde ze scény.

Vejde Alfréd, uklízí a vede monolog?

Alfréd: Stále Alfréde sem, Alfréde tam, já abych lítal jak namydlený blesk a paničky si klidně dovádějí a ještě abych se oblékal podle přání madam. No peníze za to sice nejsou špatný, ale stojí mi to za to? Já bych se na to nejraději vyprdl.

Zvoní zvonek u dveří.

Alfréd: No jo vždyť už jdu, přece se nepřetrhnu.

Alfréd jde otevřít. Vrací se a za ním vchází Adéla, kouká mu na zadek, Alfréd jí nalévá pítí.

Adéla: Alfréde, vy trpíte samomluvou?

Alfréd: Samozřejmě, každý člověk si rád vyslechne moudrou radu od odborníka. Dáte si víno nebo něco ostřejšího

Adéla: dobře víte Alfréde, že bych neměla, alkohol má špatný vliv na moje nohy

Alfréd: Copak, otékají vám?

Adéla: Nee, to ne, ale roztahují se.
(vezme si skleničku a plácne Alfréda po prdeli).

Alfréd: jen si dejte, aspoň bude sranda, pro jistotu jsem dnes odklidil všechny nože, posledně, když jste si chtěla hrát na vrhačku šavlí, jsem měl opravdu trochu strach, ještě že jste pak ty šavle pak vrhala jen do toalety.

Adéla: Ale Alfréde, vy přece nejste žádný strašpytel, vy toho vydržíte.

Alfréd: Strašpytel nejsem, ale tolik adrenalinu co mám tady, bych neměl ani jako zametač na D1.

Áda do sebe hodí jednu skleničku a nechá si nalít druhou. Sedne si a prohlíží si časopis, který našla na stole.

Vejde Renata, kamarádky se přivítají.

**Zazvoní zvonek u dveří, Alfréd uvede Klaudii.
Děvčata se opět vítají.**

Klaudie: Tak si představte děvčata, že mi teď v autobuse uvolnili místo hned dva mladíci.

Alfréd: A stačilo vám to?

Klaudie: Mám snad dvousedadlovou prdel? Kde je Sabina.

Renata: Někde se asi zdržela, znáš ji, uvidí ve výloze nějaké hezké boty a jde si k nim koupit kabelku.

Opět zvonek. Alfréd přivádí Sabinu. Sotva vstoupí, hned spustí.

Sabina: Ahoj, omlouvám se, že jdu trochu později, ale ještě jsem se zastavila v obchoďáku a najednou vypli proud.

Ostatní koukají s otevřenou pusou.

R.A.K. (*Jednohasně*) no a co?

Sabina: No a já musela půl hodiny trčet na eskalátorech, než je zase pustili.

Renata: Alfréde, nalej děvčatům, ať se nám to tu pěkně rozjede.

Klaudie: Já raději nebudu, ještě to nemám ověřeno, ale dělala jsem si těhotenský test a byl pozitivní.

Sabina: Já gratuluju a jak těžké byly otázky.

Alfréd: No vy byste je určitě zvládla, po tom co jste už po roce dokončila ty pucle na nichž bylo napsáno 4-5 let.

Adéla: Renčo a co jsi dostala od manžela k narozeninám?

Renata: Červené porše, hned jsem ho šla vyzkoušet a představte si, jde z nuly na šedesát za pět sekund.

- Adéla: To je toho, to moje váha vylítne z nuly na sto během vteřiny. Holky, představte si, že jsem si dala inzerát, že hledám muže.
- Renata: Jak to dopadlo? Dostala jsi nějakou odpověď?
- Adéla: Několik set. A všechny byly stejné: Můžete si vzít toho mého.
- Klaudie: Mého ti nabídnu klidně taky. Včera jsem mu řekla, že už ho nechci ani vidět a on...zhasnul.
- Sabina: To jako u nás. Já si koupila nové prádélko a řekla tomu svému, aby mě spoutal a dělal si, co chtěl. A on mě ten blbec svázal a řekl fajn, tak já jdu do hospody.
- Renata: Chlapi jsou všichni stejný, já toho svého zase skoro vůbec nevidím, no je pravda, že po těch letech o nic nepřicházím, ale jak jsem furt sama tak se hrozně nudím, nakupovat už mě nebaví, na domácí práce mám Alfréda a milence už si taky nehledám, všichni šli jen po penězích, musím se přiznat, že se poslední dobou nudím tak, že jsem dokonce začala i přemýšlet
- Holky: Fakt? Neblázni
- Renata: Jo, přemýšlím, jak se rozptýlit
- Adéla: to já se nenudím, hledání chlapa mi zabere všechnen čas, ovšem promarněný, stále žádný na obzoru. Dokonce jsem zkusila zajít do klubu anonymních alkoholiků, jestli tam nějakého neklovnu, ale ukázalo se, že bych musela přestat pít. Ještě mi poradili ať si místo každé skleničky dám, jedno jablko. Tak jim povídám, vážení už jste někdy snědli pětadvacet jablek za den?
- Renata: Jak tak přemýšlím tak minulý týden mě napadla skvělá myšlenka. A pokud byste do toho šli se mnou tak to prospěje nám všem.
- A.K.S.: Tak už to vyklop, nenapínej nás.
- Sabina: Půjdeme na bandžidžamping
- Klaudie: nebo začneme chodit na zumbu
- Adéla: nebo snad pojedeme do vinného sklípku?
- Renata: Vykrademe banku.
- Klaudie: Jistě a pak se odstěhujeme třeba na Bahamy a budeme happy

Sabina: jako dva grepy.

Renata: a víš, že to není špatnej nápad, manžel zrovna dostal nabídku na koupi vily od nějakýho Koženýho, ale vážně, já nad tím přemýšlím každý den a už mám plán.

(hledá něco v truhle, vytáhne černé kukly, knihu Jak vyloupit banku)

Klaudie: Ty už máš všechno přichystaný? Co když řekneme ne?

Renata: ale ne v tom jsme byli loni na maškarním bále pro horních 10tisíc, bylo to na téma „Kdo nekrade, okrádá rodinu.“ a tu knihu jsem objevila úplně náhodou v knihkupectví.

Sabina a Adéla si je nasadí, ale obráceně.

Sabina: Holky nezdá se vám, že zde je najednou hrozná tma?

Adéla: Nevím já nic nevidím.

Renata: Tak si to otočte. Máte to obráceně, otvor patří dopředu, na co by vám asi byl vzadu.

Sabina: Třeba na vlasy, aby se mi nerozcuchali.

Klaudie: Jdu do toho, ale nesmíme používat žádné zbraně.

Sabina: Jistě uděláme to jako ve filmech *(dá ruku do kapsy a dělá, že tam má zbraň)*

Renata: Všechno jsem nastudovala tady v té knize Jak profesionálně vykrást banku a je to úplně jednoduchý, jen je potřeba dodržet několik kroků. Všechno vám vysvětlím.

2. scéna – banka

Zvoní telefon u Haničky, ta jej zvedne.

Hanička: Dobrý den, naše banka u telefonu Loudalová.

Volající: Dobrý den, prosím vás mohu si u vás pojistit rodinný dům po telefonu?

Hanička: Nikoliv pane, pojištění sjednáváme pouze při osobní schůzce, mohu vám nabídnout nějaký termín?

Volající: Děkuji, tak to já raději zavolám hasiče.

Cecilie si prohlíží letáky, s jedním se zvedne a jde k pokladně.

Cecilie: co je prosím to pivožiro?

Pokladní: Pivožiro je nová, moderní peněžní služba. Sdělíte nám adresu oblíbeného podniku vašeho manžela a jeho mzdová účetní tam každý měsíc automaticky převede celou jeho výplatu!

Cecilie: Já mám jenom sestru, ale ta pije stejně jako chlap

Pokladní: Tak tedy nahlásíte oblíbený lokál vaší sestry.

Cecilie: A je to zadarmo?

Pokladní: No z vaší výplaty zaplatíte poplatek za službu ve výši 100Kč, ale je to výhodné, ušetříte si keš flou

Cecilie: Co to je, to keš flou?

Pokladní: koloběh peněz, protože ty peníze vůbec nedostanete, nemůžete je utratit a tudíž vám pak nebudou chybět až budete mít vyrovnat za sestru účet.

Cecilie: A co k tomu budu potřebovat?

Pokladní: Pouze internetové připojení. Dnes už se děje všechno jen přes internet – příkaz k úhradě, svolení k inkasu, půjčka, žádost o hypotéku....fyzicky k vám přijde už jen exekutor.

Vchází kamarádky

Renata: (*čte z knihy*) první krok úspěšné krádeže – najít správnou pobočku.

Rozhlížejí se

- Adéla: Docela milá banka, a úřednice nejsou jako ty, co byly v předešlé bance, tyhle mají aspoň styl
- Klaudie: Vidiš, měli jsme strach, kolik toho budeme muset projít a již druhá banka se nám líbí
- Renata: Počkejte, tady píšou, že při vybírání správné banky se musí dát pozor na to, aby měla jen jeden východ... Sabino, jdi se mrknou, co je támhle za těmi dveřmi.

Sabina jde, otevře dveře, asi tam někdo je.

- Sabina: Promiňte (*zavře dveře*) To je kancelář, asi ředitel!
- Renata: Je tam okno?
- Sabina: To jsem se nepodívala (*znovu otevře*), Promiňte. (*zavře*) Není.
- Renata: Skvělý. A támhle? (*ukáže na WC*)
- Adéla: (*je nejbliž, neotevívá je tam nápis*) Záchod, to snad vidíš na dveřích.
- Renata: Jdi tam.
- Adéla: Mě se teď nechce.
- Renata: Jdi se podívat, jestli je tam okno.
- Adéla: A jo. Dobře. (*Zajde na záchod*)
- Cecilie: Tady píšou, že v Brně v parku obtěžuje nějaký chlap starší dámy.
- Žofie: To je škoda, že bydlíme na Horním Poříčí.

Z kanceláře vyjde ředitel, hledá osobu, co ho již dvakrát vyrušila, nikdo si ho nevšimne, Adéla vyjde

- Adéla: Tam taky není. Mají tam jen světlík.
- Renata: Tak jdeme na to, Klaudie měří, Sabina zapisuje, já budu malovat plánek.

Ředitel je se zájmem sleduje, ale nenápadně, nikdo si ho nevšimá

- Sabina: OK tak kolik?
- Klaudie: (*krokuje tam a zpět pokaždé s jiným výsledkem*) Počkej, nějak mi to neseď, zkusím to ještě jednou (*znovu krokuje*) To je divný vypadá to, jako

by to bylo z každé strany jinak široký. Odtud tam je to šest a odtam sem je to sedm kroků.

Sabina: To je blbost, musela jsi to splést. (*krokuje sama*) Mě to vychází odtud tam osm a odtam sem devět.

Klaudie: no jo, ale ty děláš kroky jako vrabeček.

Sabina: vrabec nedělá kroky, ale skáče, to jsme se učili už ve škole. Znáš tu hádanku, kolik kroků udělá vrabec za sto roků?

Žofie: žádný vrabec skáče.

Sabina: Vidíš i tady paní si to pamatuje a ta už je ze školy pěkných pár let. Tak co mám napsat? Napíšu šest a sedm je třináct, pak to nějak upravíme, píší dál: dvě pokladní, dva zákazníci,

Cecílie: Ta paní má ale postřeh, všimla si, že už nejsi nejmladší, což ty jsi ještě nepostřehla. Co to máš zase na sobě, nemůžeš si vzít něco lepšího, když jdeš mezi lidi. Co si o nás pomyslí.

Žofie: Chtěla jsem si vzít letní sukni, ale mám ještě zimní zadek.

Sabina: píší dál jeden telefon, jeden ředitel.

Klaudie: kde?

Sabina: no ve své kanceláři. Vzdálenost pokladny od WC?

Klaudie: Přibližně metr a půl

Sabina: jak přibližně – tak metr nebo půl?

Klaudie: napiš metr dvacet.

Klaudie měří vzdálenost přepážky od ředitelny a přitom popostrčí ředitele

Klaudie: S dovolením (*vrátí se k S.*) čtyři metry. (*krokuje šířku místnosti a opět jí ředitel zavazí*) prosím vás co tady furt stojíte? Nemůžete si stoupnout někam jinam? Ti úředníci tady jsou tak nepružní, taky byste tu mohl vystát důlek. Znáte ten vtip? Jaký je rozdíl mezi Robinsonem a úředníkem? Žádný, oba čekají, až přijde Pátek.

Ředitel: No dovolte, jsem ředitel této pobočky.

Sabina: To těžko, ten je ve své kanceláři.

- Ředitel: Myslíte, pojd'te se přesvědčit.
- Sabina: Raději tam nechod'te, nebo vás seřve. Netvářil se moc vlídně.
- Ředitel: *(otevře dveře)* No prosím.
- Sabina: *(nahlédne dovnitř)* Doprčic, nikdo tam není, takže tenhle musí být opravdu ředitel.
- Ředitel: co to tady prosím vás vyvádíte?
- Adéla: kamarádka mívá občas křeče v noze
- Klaudie: mám skříplej nerv, není to nic vážnýho, ale musím to vždycky hned, jak mě to chytne rozchodit *(předvádí krokování jako že rozchází křeč, přitom změří další vzdálenost – úhlopříčku banky)*
- Adéla: *(bokem k ostatním kamarádkám)* Doměřte to a zapište, já ho zatím zabavím.
(k řediteli) Ještě chvíli a už to bude mít rozchozený. Měla to už její matka, ale ta to měla tady *(ukazuje na hlavu)*
- Ředitel: To já mívám bolesti za krkem a pak to jde celou hlavou až k očím.
- Adéla: a to můžete s takovou bolestí vykonávat takovou funkci?
- Ředitel: na funkci to vliv nemá, ale pracovat se s tím nedá
- Adéla: To dost často marodíte, ne?
- Ředitel: To rozhodně ne, já jsem zde pořád. Je to hrozně ubíjející a ke všemu se každý den bojím, aby nás nepřepadli.
- Adéla: To chápu, ale jistě máte nějaká opatření proti zlodějům.
- Ředitel: Kdepak, jen jedno poplašné tlačítko napojené na místní hlídací službu. Zdechlej pes, prosím vás, jsme moc malá banka. No ale třeba v pátek tady budeme mít spoustu peněz, přijdou peníze na výplaty místního masokombinátu.
- Adéla: *(otočí se ke kamarádkám)* V pátek se to hodí?
- Ředitel: Jako co se hodí?
- Adéla: Přepadnout vaši banku.
- Ředitel: *(dá se do smíchu)* Ale ano. To se báječně hodí.

Kamarádky se také smějí a odcházejí.

Společně: Tak v pátek.

Ředitel: *(směje se)* Přepadnout banku cha, cha, cha, děvčata šup šup do práce.

Hanička: se nepřetrhneme.

Ředitel: nebuďte drzá Hano a raději mi vysvětlete, proč jste minulý týden nechodila do práce.

Hanička: Plnila jsem slib šéfe, slíbila jsem vám přece, že už nikdy nepříjdu do práce opilá.

Ředitel odchází

Hanička: *(k pokladní)* Tak si představ Lído, že včera, když jsem přišla z práce, měla jsem takovej divnej pocit, že bych měla doma uklidit.

Pokladní: Tak jsi celý večer uklízela?

Hanička: Ale ne, nalila jsem si dvojku červenýho, hodila nohy na stůl a pocit mě přešel.

Žofie: Jéééé, ta paní je na tom podobně jak my minulý týden, že?

Cecílie: No ani my to nepřipomínej, ještě teď je mě z toho našeho gruntování blbě od žaludku.

Žofie: No ale nakonec jsme to s tím úklidem vymyslely dobře. Že nás to už dávno nenapadlo – sundat si v předsíni brýle. A hned je doma čisto a útulno.

Cecílie: Ty, ale ta pošťačka, co nám včera donesla důchody, ta teda dost kroutila hlavou, když se u nás rozhlížela. Všimla sis?

Žofie: Máš pravdu. Ona je ještě mladá, brýle nepotřebuje, vidí asi dobře.

Cecílie: No... budeme muset, až dorazíme domů, alespoň v té předsíni umýt podlahu, co myslíš?

Žofie: No to asi jo.

3.scéna

Byt Renaty, nachystáno jako napodobenina banky, Renata čte knihu jak vykrást banku, Adéla sedí a popíjí, Klaudie odkrokovává pokoj, Sabina kontroluje zda to sedí podle plánu z banky, Alfréd nosí pití

Renata: *čte z knihy* Druhá fáze úspěšné loupeže - zkouška

Klaudie: (*počítá kroky*) čtyři, pět... tak to sedí přesně, no tak to se nám děvčata povedlo.

Adéla: O flašku, že to vyjde. Jako bysme už měli prachy v kapse. Alfréde, něco mi nalejte, už mi zase vyschlo v krku.

Alfréd: Víte, že byste neměla, že pak hrozně vyvádíte a to pak v té bance může dost špatně dopadnout.

Adéla: Když mám svou hladinku tak jsem veselejší a koneckonců svojí dobrou náladou dokážeš nasrat tolik lidí, že stojí za to si ji udržet.

Renata: Mimochodem, Alfréde kam jste dal tu pětistovku, co jsem vám včera dala na nákup.

Alfréd: Dal jsem ji jednomu staršímu pánovi, madam.

Renata: A od kdy jste takový lidumil? A co ten chlap vlastně dělal?

Alfréd: Čepoval pivo.

Renata: Nachystáno, jdeme na to, Adéla zůstává zde, my jdeme.

Adéla si dále hová na židli, ostatní jdou za dveře, vyskočí v kuklách

Renata ze zadu: Tak můžeme?

Dveře se prudce otevřou a holky vtrhnou do místnosti, rukami v kapsách naznačují zbraně.

Sabina *jde první: (drsně)* Ruce vzhůru! Tohle je přepadení.

Renata za Sabinou, na Klaudivi nesrozumitelně: Zavzi dveze!

Klaudie: Co říkáš?

Renata: Zavzi!

Klaudie: Mluv srozumitelně, nerozumím ti.

Alfréd: Máte zavřít dveře madam.

Klaudie: Jo aha, tak to máš říct hned!

Alfréd odejde.

Sabina: Holky já si myslím, že nám asi není v těch kuklách moc rozumět, co kdyby jsme si je natáhli jen napůl, třeba takhle (*natáhne si kuklu jen jako čepici*), nebylo by to lepší? A rozhodně bysme i líp vypadali.

Adéla: Nebylo by to lepší, asi by nás mohli poznat, ne? Ty neměla by ses zase přebarvit na blond, ať všichni na první pohled poznají s kým mají tu čest.

Renata: Nechte toho dohadování na to teď není čas. Jdeme ještě jednou.

Opět odejdou a vtrhnou dovnitř.

Sabina: Ruce vzhůru! (*méně drsně*)

Klaudie: Zapomnělas říct, že je to přepadení.

Sabina: Myslela jsem, že bych to možná neměla říkat, abych ty lidi v bance nevyděsila. Někdo z nich omdlí a co budeme dělat?

Klaudie: Máš pravdu a neměli bysme taky tak křičet, to by je mohlo polekat.

Renata: Opravdu, tady v tý knize píšou, že největším nepřítelem lupiče je panika, musíme na to jít jemně.

Sabina: Taky můžeme vzít sebou nějaký prášky na uklidnění, třeba Lexaurin, ten mám vyzkoušený a mám ho doma v zásobě

Adéla: No jo, to je ono, my si říkaly, že jsi pořád taková free. A co takhle vzít s sebou třeba doktora, ten by jim mohl zrovna poskytnout první pomoc nebo vezmu aspoň lékárníčku.

Sabina: To není vůbec špatnej nápad.

Adéla: Tak běžte ještě jednou a pěkně zlehka.

Odejdou, Přijdou po špičkách, chodí po imaginární bance.

Sabina: Myslím, že to už je zase moc jemný. Jak se teď ty lidi dozví, že jsme je přepadli?

Adéla: Přece nejsou tak blbí a poznají, že máme zbraně.

Klaudie: To jako ty ruce v kapsách? To si taky třeba můžou myslet, že tam máme třeba...hm ...banán na svačinu.

Sabina: Tak prostě vejdemo a mírně řekneme, jste přepadeni, nebojte se, nic vám neuděláme. To by se pak nemuseli leknout.

Klaudie: No tak to teda zkuste, já se na to podívám odtud.

Přijdou znovu.

Sabina: *(jemně)* Jste přepadeni, nebojte se, nic vám neuděláme.

Klaudie: Ještě vidím problém v těch kuklách. Ty by je mohly trochu vyděsit.

Adéla: To už jsme snad probrali, pokud se nebudeme maskovat, všichni si nás prohlédnou, zapamatují si naše obličeje a pak to policajtům namalují.

Klaudie: To nemalujou svědci, ale policie, sestavuje takzvaný identikit, ty nesleduješ žádnou detektivní seriál? Třeba toho Horácia z Maiami, i když ten je packal, bez laborky by nic nedokázal, to takovej náš, český major Zeman, ten všech 30 případů vyřešil jen díky tomu, že měl tady *(ukáže na hlavu)*.

Sabina: Ty jo, já si doteď myslela, že je ten Zeman novozélandský detektiv. V titulkách jsem četla 30 případů MAORA Zemana. To kdybich věděla, že je náš, tak na to taky koukám. A on opravdu vyřešil jen 30 případů? Pak už šel do důchodu nebo už byly všichni lumpové zavřený?

Adéla: Počkej nepřerušuj nás, já bych chtěla vědět jak je to s tím identifitem. Toho Horácia teda sleduju, sleduju tam hlavně toho zrzka jak vždycky nakloní tu hlavu, nasadí si brýle a přijde na to kdo je vrah, to je tak ... sexy

Renata: S jakým identifitem zase? Vy jste takový drbný. Tak už fakt dost musíme ještě doladit ten náš plán. Takže Adéla půjde napřed a bude to jistit zevnitř.

Adéla: A mám si vzít taky kuklu?

Renata: Ne ty tam budeš jako zákazník. Představ si, že tam přijdeš v kukle a budeš si chtít třeba založit účet.

Adéla: No a jsme u toho, všichni si mě prohlédnou a pak mě namalujou, teda oni ne ti policajti.

Renata: Ale ty tam budeš přece jen jako zákaznice a nikdo nepozná, že patříš k nám, při odchodu si tě vezmeme jako rukojmí. Takže tam půjdeš před

náma, necháš si zavolat ředitele a nějak ho zabavíš, ať nám v ředitelně netropí nějakou neplechu, vtrhneme dovnitř, Alfréd zamkne všechny východy a Sabina s Klaudií půjdou každá k jednomu okénku a vyberou peníze. Sebereme prachy, tebe jako rukojmí a zmizíme dřív než někdo zavolá policii.

Klaudie: No to je všechno dobrý, ale co když se něco pokazí..

Renata: Budeme muset improvizovat na místě.

Klaudie: Do toho já tedy nejdu, to je velký riziko, když to nemáme nacvičený.

Sabina: Jak chceš, ale pak si nestěžuj, když tě tady necháme a odjedeme sami na ty Bahamy.

Klaudie: Ale když se to pokazí tak nejedeme za Krejčířem na Bahamy, ale za Rathem do Litoměřic.

Sabina: Rath už je dávno venku.

Klaudie: Prosím tě a od kdy?

Sabina: už nějakou dobu. Ale třeba bysme ti mohli sehnat nějakýho jinýho vězně, Kájínek ten už je taky venku, tak ještě snad Faltýnek a Babiš, ale ti zese ještě nesedí, na ty by sis musela počkat.

Renata: A jsme zase u toho, zase drbete. Takhle se daleko nedostaneme. Tak už jen kontrola času - nastavíme si hodinky je právě 20.00. Tak v pátek. Krycí jméno Oskar.

4.scéna

banka, dvě okénka – směnárna, peněžní služby.

Adéla přijde do banky jako zákaznice. Ztropí povyk u okénka a nechá si zavolat ředitele. Flirtuje s ním, vyhlíží děvčata a snaží se ředitele udržet, než přijdou.

Adéla: To snad není možné, vždyť vy jste to napsala úplně špatně.

Pokladní: promiňte paní, hned to opravím.

Adéla: teď to chcete opravovat? Zavolejte mi pana ředitele.

Pokladní: To raději dám výpověď, stejně mi ředitel nedůvěřuje. Nechává sice všechny klíče na stole, ale ani jeden není od trezoru.
(Zvedne telefon) Pane řediteli, mohl byste prosím přijít dopředu, jedna paní tady s vámi chce hovořit.

Pokladní: hned je tady (začne si balit věci)

přijde ředitel, Adéla začne flirtovat a stále nervózně pozoruje, zda kamarádky již jdou

Ředitel: Slečno kolegyně, jste již poslední, kdo nevyplnil ten anonymní dotazník.

Pokladní: Pane řediteli, já tady pracuji na poloviční úvazek, tak si vyprošuji, abyste mi nadával polohlasně. Děkuji.

Ředitel: Tak co tu máme

Adéla: tady vaše pracovnice...(začne flirtovat) ó to je ale pěkná kravata tu jste jistě kupoval u Armaniho?

Ředitel: ale to je tady ze švadlenky

Adéla: no je vidět, že máte dobrý vkus, a ta kvalita

Ředitel: kravaty mi vždy vybírala žena, dokud neodešla se sousedem

Adéla: vás a opustit žena, takového elegána, tomu nevěřím, snad jste ji sám vyhodil

Ředitel: zdálo se jí, že málo vydělávám, ovšem místem zde jsem si polepšil. Dřív jsem dělal ošetřovatele v ZOO, ale vyhodili mě, že jsem byl moc pomalý přitom zde je to ta nejlepší kvalifikace.

Adéla: copak v ZOO vadí, že jste pomalý?

Ředitel: Víte, občas se mi stalo, že jsem šel krmit zvířata, otevřel jsem výběh a najednou frnk, frnk a obě želvy byly pryč.

Do banky vběhnou 4 osoby v kuklách. Sabina a Klaudie mají v ruce pytel na odpadky. Ruce mají v kapse a naznačují zbraně. Zákazníci banky se dál klidně baví

Sabina: Toto je přepadení, ale nebojte se nic vám neuděláme.

nic se neděje.

Ředitel: to je omyl vážení, maškarní bál je o tři domy dál, tady je banka.

Renata: řekli jsme přepadení (*ozve se rána*)

Všichni lehnou včetně Klaudie. R. K ní přijde a snaží se jí pomoci vstát.

Ředitel: (*Schovává se za sestry*) Těchto škoda nebude.

Žofie, Cecilie: co si to dovoluujete, my jsme vaše klientky.

Ředitel: To jo naháníte tady akorát chlapy a odháníte movité zákazníky.

Renata: pane řediteli lehněte si laskavě slušně a samostatně, tohle je loupežné přepadení, ne podnikový zájezd.

Renata přejde ke Klaudii

Klaudie: Renčo, radši si lehni, někdo tu má zbraň

Renata: to jsem přece já, vstávej, a neříkej mi Renčo, jsem přece Oskar

Klaudie: ty máš zbraň, vždyť jsme se domluvili, že to bude beze zbraní

Renata: to je dětská pistolka, ty seš fakt úplně blbá a ještě to tady rozkřikuj

otočí se k Alfrédovi

Renata: Oskare zamkni všechny dveře (*dívá se na Alfréda*)

Alfréd: No jo už jdu. (*vytáhne z kabele řetězy a jde*)

Sabina přistoupí k okénku směnárna, míří rukou v kapse

Sabina: ruce vzhůru, přepadení, prachy rychle

Hana jí podávají bankovky

Sabina: co to je?

Hanička: jeny madam

Sabina: já nechci čínský peníze

Hanička: to nejsou čínské peníze, ale japonské a nyní je velmi výhodný kurz

Sabina: na to vám kašlu, chci koruny, český koruny nebo eura, slovenský eura

Hanička: ty jsme měli ráno, ale japonci všechno vzali

Sabina: vyloupili vás?

Hanička: ale ne, vyměnili si jeny

Sabina: do háje a kde můžu vyměnit jeny vedle?

Hanička: Nevím madam.

Sabina: do Prčic, co je tohle za podnik?

Hanička: směnárna madam

Sabina: chtěli jsme vyloupit banku

Hanička: jste v bance, ale musíte jít k pokladnímu okénku

Sabina: a tam mají české koruny?

Hanička: určitě madam

Hana se začne hystericky smát.

Hanička: Promiňte, to jsou nervy. Nezlobte se, já za to nemůžu.

Sabina: To nic, to je normální. Chcete jeden lexaurin? Ten je na uklidnění nejlepší, vzala jsem s sebou pro jistotu celou krabičku.

Cecílie: Já bych si jeden vzala. To víte vydržet to stále s touhle v patách, to by nevydržela snad ani svatá.

Žofie: Tak jí dejte třeba tři, aspoň bude konečně jednou šťastná.

Cecílie: Za to tobě stačí flaška výčepní lihoviny, co?

Žofie: Aspoň už nejsem stará panna.

Ředitel: Dámy uklidněte se přece, nebudete tady teď v této chvíli probírat váš soukromý život.

Hanička se zase směje

Klaudie: *(obchází rukojmí s igelitkou a vybírá mobily)* vezmeme si rádia, mobily, tablety a všechno co pípá, bzučí nebo nám může jít na nervy dejte to do igelitky.

Žofie: já mám umělou chlopeň, taky mi bzučí, ale tak rychle ji do igelitky nevyndám.

vchází uklízeč a brouká si

Renata: kdo je to

Pokladní: pan Novák, zdejší uklízeč, je úplně slepej, nic nevidí, a taky je úplně hluchej nic neslyší

Renata: tak proč ho tedy zaměstnáváte?

Pokladní: dělá zadarmo *(k uklízeči)* dneska nemusíte uklízet

Uklízeč: Cože?

Pokladní: *(křičí)* dneska se neuklízí

Uklízeč: Když nebudu dnes uklízet rozhodí mi to celej tejden. Co moje pondělní šichta, nemůžu jí dělat do úterý, co úterní, nemůžu ji dělat do středy, a středeční do čtvrtka, čtvrteční do pátku, a páteční do soboty. Vždyť říkám, rozhodí mi to celej tejden *(odchází do zákulisí)*

Pokladní: *(koukne na ostatní a rezignovaně)* vždyť říkám, že dělá zadarmo

přichází Alfréd

Alfréd: kdo to byl?

Klaudie: to byl hluchoslepej uklízeč, myslela jsem, že jsi zamkl úplně všude

Alfréd: chtěl jsem, ale došly řetězy

Cecílie: *(nesměla se hlásit)* Prosím, já musím čurat

Žofie: To nemůžeš vydržet, až tady dámy skončí s tou krádeží

Cecílie: já už to ale nevydržím

Žofie: Chováš se jako malý děcko, zapomínáš kolik ti je?

Cecílie: No právě, v našem věku už je to těžký udržet, sama to přece znáš

Renata: Adélo běž s ní na záchod.

Žofie: Snad může jít sama, stará je na to dost

Cecílie: Nevím, proč pořád narážíš na můj věk, jsi jen o rok mladší.

Žofie: Sice o rok, ale pořád mladší a krásnější, pche.

Klaudie přistoupí k peněžnímu okénku.

Klaudie: co to děláte

Pokladní: balím, dávám přece výpověď

Klaudie: tak nám nejdříve dejte všechny peníze do tohoto pytle.

Pokladní: ale já tady žádný peníze nemám, už jsem je dala dozadu do trezoru, nemůžu přece opustit pracoviště a nechat tu hotovost. Leží mi tady jen dnes zachycené padělané tisícikorunové bankovky. Tato přepážka je už prakticky zavřená (*vyvěsí cedulku Zavřeno*)

Ředitel: paní pokladní jak si to jako představujete, zavírat přepážku uprostřed úředních hodin, kdo bude obsluhovat zákazníky, směnárna má jen jeny a ty nechtějí ani lupiči, natož počestní občané. A jak to že máte padělané tisícovky, jak jste to vlastně poznala?

Pokladní: Jak asi je na nich napsáno státní patiskárna cenin. A dávám výpověď, stejně byste mě vyhodil nebo mi zase strhl prémii a to je ještě horší než ten vyhazov, odcházím ke konkurenci. Otevřeli na náměstí novou pobočku, mají tam klimatizaci a ředitel prý zaměstnankyním rozdává měsíční prémii.

Ředitel: To jsem taky slyšel, ale jen prý těm mladým a krásným, jak tak koukám, vám by tak procenta akorát strhnul

Pokladní: No dovolte? Všechno lepší než vy

Obrátí se k ostatním: Víte, co mi řekl minulý měsíc, když jsem mu pochválila to jeho nové auto? Pokud prý budu poctivě pracovat, plnit práci, jak mám, dělat přesčas a makat i o víkendu, tak si prý koupí ještě lepší.

Renata: Dobře, já teď vezmu tady ředitele dozadu, on nám otevře sejf a my vypadneme, je to tak jednoduchý

Ředitel: ne protestuji, já vám žádné peníze nedám, jsem za ně zodpovědný

Renata: jsou to vaše peníze?

Ředitel: ne, ale mám za ně zodpovědnost. Platí mě za to, abych se o ně staral a chránil je.

Renata: stojí vám ten plat za váš život?

Ředitel: *(rezignovaně)* ne

Renata s ředitelem odchází dozadu, Adéla se vrátí

Adéla si sedne k rukojmím, S. si také přisedne a sundá si kuklu

Sabina: tady je takové horko

Klaudie: to si nemůžeš sundávat, vždyť uvidí tvůj obličej a budou tě moci identifikovat

Sabina: nemůžu v tom dechat a Adélu už stejně všichni znají

Alfréd si také sundá kuklu

Alfréd: Máte pravdu madam, to stejně nedopadne dobře, loupe mě v pravé lopatce a když mě loupe v pravé lopatce tak se něco semele. Nebo že by to byla levá?

Sabina: Alfréde nebuďte takový pesimista, až se to potento tak pak můžeme přemýšlet, kde se to zvrhlo. Koneckonců budeme na to mít minimálně 8 let. Jsem Sabina, tamto je Adéla, Klaudie a Alfréd

Žofie: Těší mě, ráda vás poznávám. Já jsem Žofie a to je Cecílie.

Cecílie: Jak vás napadlo přepadnout banku?

Žofie: na to se nemůžeš ptát, to ti žádný zloděj neřekne, jak seš stará tak seš blbá.

- Adéla: proč bysme to neměli říct, hrozně se nudíme a taky se chceme přestěhovat, nejlíp na Bahamy
- Klaudie: nebo na Bory
- Alfréd: Abych řekl pravdu, tak nám podle toho promyšleného plánu madam a té její knihy ještě vůbec nic nevyšlo. Už znáte naše tváře, dokonce i naše jména, peníze nejsou v pokladně, ale v trezoru u ředitele.. A přemýšlet, kdy se to zvrhlo, taky nemusíme, protože to byl blbej nápad od samého začátku.

Klaudie si taky strhne kuklu

- Klaudie: už toho mám dost, vy jste jak slepice, co nevíte, nepovíte
- Žofie: Pane Alfréde a co vy, jste ženatý?
- Alfréd: Ne, já jsem vdovec.
- Žofie: To je mi moc líto. A jaká byla poslední slova vaší paní, smým-li se ptát?
- Alfréd: Ale ano, její poslední slova byla: Do hospody půjdeš jen přes moji mrtvolu
- Žofie: A vy chodíte často do hospody?
- Alfréd: Ted' už nemusím, u madam je chlastu víc než v celním skladě a zadarmo. Takže jsem na tom líp a ušetřím.
- Žofie: Já piji jen žitnou a před výplatou někdy víno z plastu, to je levný pití, já bych vás draho nepřišla
- Cecilie: Zato sníš za tři.
- Žofie: Ale není to na mě vidět, cha.
- Alfréd: No tak děvčata přece se nebudete hádat, taky jsme se s manželkou doma dost hádali kvůli penězům, ale vždycky jsem měl poslední slovo já.
- Žofie: To jste snad první chlap, který tohle může říct, musel jste mít přesvědčivé argumenty.
- Alfréd: Ano, vždycky to dopadlo tak, že jsem nakonec řekl „tak si to teda kup“.

**vrací se Renata s ředitelem, pytel je naplněn
zvoni mobil**

Renata: kdo tu má mobil, neřekly jsme, že mají být všechny v pytli?

Hanička: To asi volá Chuck Noris, aby nás osvobodil. *(na Renatu)* To bude asi váš.

Renata poodstoupí a telefonuje, při tom gestikuluje, mává zbraní a rukojmí se snaží uhýbat, kdyby vyšla rána.

telefonní rozhovor:

Renata: ano miláčku

Manžel: Nenudíš se moc drahá, dnes se opět opozdím, musím tady se svoji novou asistentkou probrat spoustu dokumentů, možná budu muset i přespat.

Renata: to je v pořádku lásko, vzal sis s sebou čisté pyžamo?

Manžel: Pyžamo nebude potřeba drahá.

Renata: a jaká je ta nová, je hezká?

Manžel: nevím lásko, nemám čas si ji prohlížet.

Renata: a jaké má nohy?

Manžel: to jsem si nevšiml.

Renata: a jak se obléká?

Manžel: rychle *(odmlčí se)*
Pozvi si třeba kamarádky, udělejte si párty a bav se pa

Renata: pa, pa

Z wc je slyšet splachování, všechny vyděšené pohledy se otočí tím směrem

Klaudie: Co je to?

Sabina: Někdo spláchl.

všichni stále hledí na dveře wc

Renata: co tam do Prčic ta osoba tak dlouho dělá?

Sabina: asi si meje ruce.

Cecílie: Je mi nějak mdlo (*omdli*)

Dveře se otevřou a vyjde Monika, spatří R. Se zbraní, ale nehne ani brvou

Renata: banka byla přepadená, nepokoušejte se o žádný hrdinství

Monika: A hele, já vím o co jde, moment hned se přidám k ostatním. O mě nemějte starosti (*stoupne si k ostatním, pozdraví je*) Dobrý den. Jdu moc pozdě nebo to teprve začalo? (*k pokladní*) promiňte, že vás obtěžuju, ale přišla jsem o začátek, kdybyste byla tak hodná

Pokladní: Přepadení. My jsme jako rukojmí. Probíhá to zatím celkem klidně. Je jich asi pět.

Monika: Tolik jo? Přepadení banky se vždycky dělají ve dvou.

Cecílie se probere

Cecílie: Promiňte

Renata: to nic přidejte se k ostatním.

Monika: Ach jo, když si vzpomenu, co všechno jsem chtěla dnes udělat

Renata: buďte zticha.

Monika: Já jen že spěchám, na co čekáte? Vyberte prachy, ať už můžeme domů.

ředitel: Už jsem zmáčkl poplašné zařízení

Monika: Cože poplach? Zbláznil jste se? To tady pěkně skejsnem. Poplach zazvoní na policejní stanici. Přijedou sem tak za dvě hodiny, jestli si ovšem nebudou myslet, že to byl omyl, to pak neprijedou vůbec.

Pokladní: To se může stát. Jednou, když jsem ještě pracovala na České poště tak jsme měli omylem zapnuté poplašné tlačítko celý den a nic se nedělo.

Monika: No a nebo přijedou stejně bez zásahovky a to nemůžou nic dělat, zavolají na ředitelství, ti sem někoho pošlou, pak budou čekat až přijede policejní vyjednávač. Vidím to tak, že tu zůstaneme minimálně do zítřka. To zase nic nestihnu a to ten dnešek začínal tak nadějně.

Pokladní: To snad ne, já musím nejpozději do půl sedmé vyzvednout děti z jeslí.

Hanička: a já mám v sedm rande.

- Ředitel: Já zase čekám několik přátel na večeři a rozhodně jim nemohu jen tak odříct.
- Renata: tak jste neměl volat policii, zkomplikoval jste si situaci. A nám taky Musím popřemýšlet co uděláme dál.
- Monika: Tak si nás vezměte jako rukojmí, a žádejte výkupné, budete mít takový malý bonus.
- Alfréd: Vy se ale vyznáte. Nejste profesionální lupička?
- Monika: Ne, ale byla jsem už u jednoho přepadení tak jsem se o to začala zajímat. Taky jsem si koupila knihu Jak profesionálně vykrást banku.
- Sabina: Vy taky, Renča ji má také. Podle ní jsme to celé plánovali.
- Renata: Když jste tak chytrá, tak kolik bysme jako měli chtít?
- Monika: Já bych chtěla tak 10 mil. Euro.
- Adéla: proč euro?
- Monika: No chcete určitě někam ihned odcestovat, koruny vám v zahraničí nikde nevezmou, snad jen ve Švédsku.
- Sabina: to je chytrý tady v té směnárně mají stejně jenom jeny.
- Ředitel: S tou částkou také souhlasím, čím větší obnos žádáte, tím seriózněji s vámi budou jednat. Za mnou když přijde zákazník a žádá o půjčku, dejme tomu deset nebo dvacet tisíc, tak hned poznám, že je to nula, ale když chce milióny, tak si řeknu : Emile pozor! To bude nějaká důležitá osoba.
- Žofie: No prosím tě, ty jsi měla jít hrát divadlo, děláš z toho tady pěkný drama, přitom já se celkem bavím
- Cecílie: Ne že bych byla taková sušinka, ale asi jsem něco špatného snědla
- Hanička: Vloni snědla moje sestra kopec ústřic a dostala žlučnickový záchvat. *(hlasitě se směje)*
- Žofie: Nevím, čemu se smějete
- Hanička: To jsou nervy
- Sabina: Koukám, že Lexaurin nezabral. Anebo zabral až moc

Pokladní: To já bych mohla od rána do večera jíst uzenýho lososa a nic by mi po něm nebylo. Po tom se můžu utlouct.

Ředitel: Jo včera jsem ho měl na večeři a byl opravdu výborný.

Pokladní: Copak vy, vy si to můžete dovolit, ale já se svým platem tak maximálně jednou za deset let

Hanička: Když jsme u toho, pane řediteli, poslal jste na vedení tu moji žádost o zvýšení platu, jsem tu už pět let a dělám za tři?

Ředitel: Řekněte za koho a já ho vyhodím. Měl jsem v plánu, že tu žádost pošlu dnes odpoledne, ale něco mi do toho přišlo. Že by takový malý přepadení?

Venku je slyšet houkání aut, skřípění brzd, zkrátka policejní zásah, matka se ožívá, je opět na omdlení, Hanička se začne hystericky smát nastane ticho, z megafonu se ozve komisař

Komisař: *(ze zákulisí)* Tady komisař Zeman, nepřistoupíme na žádné vaše požadavky, dávám vám pět minut k tomu, abyste propustili rukojmí a vzdali se. Dělejte co říkám, jinak za případné krveprolití nesete veškerou zodpovědnost, máte pět minut...odpočítávám.

Adéla: jé ten Zeman ještě není v důchodu, jenom o něm asi nebylo slyšet.

Renata: no to je drzost, my tady držíme rukojmí a on nám ještě bude vyhrožovat.

Ředitel: Prosím, udělejte, co vám říká, ať můžeme jít domů. Musím ještě nakoupit na tu večeři,

Klaudie: co budeme dělat?

Monika: To je jednoduchý, buď se vzdáte nebo

Renata, Sabina, Adéla, Klaudie, Alfréd: Nebo co?

Monika: Nebo zastřelíte rukojmí

Ředitel: Vy jste se zbláznila

Komisař: Zbývají čtyři minuty.

Renata: zastřelit rukojmí, ale koho a čím? To je jen hračka.

Monika: Tak to jste pěkně namydlený

Komisař: Tři minuty a třicet vteřin

Klaudie: ten je ale rychlejší, mizera

Adéla: vždyť už jsi střelila, aspoň to tak znělo

Renata: aha, to je fakt, tak zastřelím první rukojmí

Ředitel: Já jsem šťastně rozvedený

Pokladní: já nešťastně, ale mám dvě děti

Žofie: Já se musím starat o sestru.

Cecílie: Ty se o mě tak staráš.

Všichni: PSSST

Hanička: Já mám strach (*hystericky se směje*)

Monika: Já nemám nic

Komisař: Tři minuty

Ředitel: Tak tuhle, byl to její nápad (*ukáže na Moniku*)

Alfréd: Já to beru dobrovolně, pro vás madam cokoliv

ředitel: to není přece rukojmí

Adéla: Mlčte, chcete, abychom zastřelili vás? Alfréde vy jste tak odvážný

Alfréd se se všemi objímá na rozloučenou

Komisař: Dvě minuty

Renata: Alfréde je mi to moc líto, už je čas, všichni se otočte, ať se na to nemusíte dívat.

Komisař: Jedna minuta

Alfréd: Přátelé, dělejte všechno, co vám tady dámy řeknou. Nechci, aby moje oběť byla zbytečná. A novinářům vzkazte prosím, že jsem byl statečný, Já jsem si vždycky přál, aby o mně jednou na Nově v hlavních zprávách mluvili jako o hrdinovi.

Dá znamení Renata, že může vystřelit, Renata vystřelí

Alfréd: AAAAch! (*Padne na zem*)

Klaudie: pojďme ho aspoň odnést dozadu, nemůže ho tady takhle nechat.

Děvčata ho chytnou za nohy a za ruce a zkouší ho nadzvednout, nejde jim to.

Adéla: Můžeme

Nechají ho na místě.

Komisař: Co se stalo, odpovězte, co se stalo? (*někomu vedle*) Jestli někoho zastřelili tak máme pěkněj průser. Opakuji, co se stalo? Odpovězte?

Renata: Paní pokladní, otevřete dveře a řekněte tomu komisaři, co jste viděla. Taky mu řekněte, že chceme 10 mil. Euro a auto, nejlépe červený automat a ať nám odpoví do deseti minut jinak střílíme dál.

Komisař: Vylezte ven s rukama nad hlavou. Dávám vám své slovo, že se vám nic nestane.

Pokladní otevře dveře, ruce nahoře, ale než stačí cokoliv říct, komisař vystřelí a pokladní s výkřikem vpadne dovnitř

Pokladní: Já jsem rukojmí

Komisař: To jsem nemohl vědět, promiňte...co se stalo? Co se stalo, ať mi konečně někdo řekne co se stalo, slibuji, že už nebudu střílet

Monika: Já s tím troubou promluvím sama.
Poslyšte Zemane, právě jste zastřelil jednoho z rukojmí. Lupiči chtějí 12 mil euro a červené auto . chtějí vaši odpověď do pěti minut, jinak nás všechny postřílí. Prosím vás, udělejte vše co si přejí jsou fakt drsní. A taky mám vyřídit, že jste si kvit, protože jednoho člověka zastřelili oni a jednoho vy.

Renata: co jste mu to napovídala

Monika: neděkujte mi, chcete svých 10 mil, nebo ne?

Klaudie: ale vy jste jim řekla 12.

Monika: Promiňte, asi jsem byla moc rozrušená. Co je s pokladní, je po ní?

Sabina: To bych se divila, už jste někdy viděla střelbu naší policie? Kdysi vypsalí tendr na 1 mil. Cvičných terčů a 999000. jich prý mají dodnes

nepoškozených. Těch zbylých tisíc se prý rozmočilo při povodních v Praze v roce 2002

Adéla vytáhne lékárníčku a ošetřuje paní pokladní

Adéla: Zeman se ovšem trefil, paní pokladní to škráblo do ramene, ale stačí na to kysličník.

Komisař: Tady je komisař Zeman, požadované peníze a vůz dostanete v 19.00 hodin. Opakuji – v 19 hodin dostanete peníze a auto.

Alfred radostí vyskočí

Alfréd: Sláva

ostatní se na sebe polekaně dívají

Cecílie: To je nadpřirozený...*zase omdlí*

Pokladní: Mám ve skřínce domácí slivovičku tak to můžeme oslavit

Ředitel: No to snad není možné, vy pijete v práci

Pokladní: Ne to byl dárek od zákazníka

Ředitel: Ale víte, že nesmíte brát úplatky.

Pokladní: Dal mi vybrat, měl ještě krabici s vínem, ale já si vybrala tu slivovici. A koneckonců dávám výpověď tak o co jde.

Monika: Je to škoda, teď jsme se tady dali tak pěkně dohromady a za půl hodiny budeme každý někde jinde. Kdo ví, kdy se zase uvidíme.

Hanička: Promiňte nechci být nezdvořilá, vím že se to nesluší, ale vadilo by vám moc, kdybych už šla domů?

Kludie: copak nelíbí se vám tu?

Hanička: Ale líbí, ale včera jsem měla mít rande a zdržela jsem se, tak jsem se vymluvila, že naši banku přepadli. Přepadení dvakrát za sebou už by mi snoubenec nesežral, to jistě chápete.

Renata: chápeme, ale nedá se nic dělat, musíte zůstat.

Monika: A co budete dělat s tolika penězi?

- Adéla: Koupíme vilu na Bahamách a odstěhujeme se tam. Bahamy nevydávají zločince, takže i kdyby na nás přišli budeme tam v bezpečí. A taky jsem slyšela, že jsou na Bahamách zlatý ryby. To takhle prý jednou Vít'a Koženejch jednu chytil, hodil jí do kýble a tahal dál a najednou se z kýble ozve: "No, Viktore, já jsem přece zlatá rybka, co takhle tři přání?" Viktor se na ni podívá a odpoví: "No dobře, tak co chceš?"
- Žofie: To já bych koupila dům pro mě a pro sestru, něco bych dala bokem, abych ji mohla na starý kolena zaplatit pěkněj domov důchodců a sobě našla nějakého chlapa.
- Cecílie: Jaký domov důchodců a chlapa sobě, si myslíš, že by tě nějaký chtěl?
- Žofie: Nevím jestli mě, ale prachy určitě a že bych ho uměla rozmazlovat.
- Pokladní: Já bych ani tolik nepotřebovala. Stačilo by mi jen tolik, abych zaopatřila děti. Jo, dneska je s dětmi starost.
- Ředitel: Já bych splatil půjčku na dům a zbytek bych investoval.
- Hanička: Já bych si je dala do vany a dala bych si v nich koupel.
- Monika: Já bych jela asi někam do tepla.
- Adéla: Tak pojed' s náma.
- Monika: Seš hloupá, já na to nemám
- Sabina: My bysme ti mohli něco dát, že jo holky?
- Renata: Mám nápad. Rozdělíme se všichni, souhlasíte?
- Ředitel: Jestli to má být vtip, tak dovolte, abych vám řekl, že velice špatný. Není to slušné nabízet milióny z legrace lidem, kteří je potřebují.
- Renata: to není vtip, holky souhlasíte.
- Klaudie: Jistě, moc dobrý nápad. Sami máme dost a k čemu by nám byly prachy, kdyby z nich naši noví přátelé neměli nic?
- Pokladní: Je to od vás moc pěkné, ale jsou to vaše peníze tak si je nechte.
- Žofie: Jejich peníze, vždyť to nakonec zaplatíme všichni z našich daní. Kolik by za to mohlo být třeba opravených silnic.

Cecílie: Co blbneš? Na Bahamách nám může být jedno, že jsou v Čechách silnice jak Horácký sýr, taky samá díra. Já jsem pro rozdělení přátel!

Hanička: Ale my jsme si je nezasloužili.

Pokladní: Mluvte za sebe Hano, já dostala kulku do ramene.

Renata: dívejte máme peníze z trezoru, dále dostaneme výkupné, je nás tady 10, takže to máme *(chvíli přemýšlí)*

Sabina: takže to máme dost pro každého

Klaudie: takže kdo souhlasí, že se rozdělíme ať zvedne ruku.

(všichni se hlásí)

Renata: a je to.

Hanička: To jsem ráda, že jsem neodešla.

Pokladní: Dovolte, abych vás objala. Děkuji.

Kamarádky: Není zač

Pokladní: Ale je díky vám zjišťuji, že jsem se pro své děti tady v tom ústavu a pod tímto nelidským vedením neobětovala zbytečně, aby jednou mohly směle vkročit do života. Vždycky jsem věřila v lidskou dobrotu a teď vidím, že né marně. Přála bych si, aby moje děti byly jednou jako vy, braly bohatým a chudým dávaly.

Sabina: tak dobře a kdy se rozdělíme?

Renata: za týden se sejdeme u nás, dám vám adresu. *(všichni vytáhnou papír a tužku)*

Jánošíkova 15, třetí vila z leva.

Klaudie: Ale jak to uděláme s penězi.

Monika: To je jednoduchý, za chvíli přijde ozbrojený policista s velkým pytlém peněz, vyndáme prachy a dáme tam starý telefonní seznamy. Vezmete s sebou aspoň dva rukojmí. Vylezete z banky, budete se krýt za rukojmí, aby vás nemohl nikdo trefit. Potom všichni nastoupíte do auta a pomůžete pryč.

Alfréd: Nás je pět, vezmeme dva rukojmí to už je sedm, měli jsme chtít autobus.

Renata: nějak se vejdem, jedno rukojmí je přece Adéla. Takže nás bude šest.

- Klaudie: No tak teď víme jak ukrást telefonní seznamy. A kde budou prachy?
- Monika: Budou je mít u sebe ostatní. Nikdy neprohližejí rukojmí.
- Sabina: To je geniální, vy odnesete prachy a za týden je donesete tady k Renatě.
- Klaudie: To bych taky řekla, že je to skvělý! A když nás chytí, budou mít peníze u sebe a až nás za 15 let pustí z kriminálu tak nám naše podíly donesou, už to vidím.
- Monika: No asi tak nějak. A teď se musíme dohodnout, co řekneme policii.
- Sabina: to je pravda, co jim řekneme.
- Monika: Vy nic, vy budete fuč, nás budou vyslýchat.
- Pokladní: Policie od nás bude asi chtít popis pachatelů. Co jim řekneme?
- Hanička: No byli to čtyři ženy a muž, jmenovali se
- Klaudie: snad jim neřekneš naše jména. To bys jim mohla dát i tu adresu, a říct kdy se tam sejdeme.
- Hanička: Když já neumím lhát (*začne se hystericky smát*)
- Klaudie: Víš co, bude lepší, když budeš na všechno odpovídat nevím a tvářit se jako teď
- Monika: Tak si to ujasníme. Pište si. (*všichni vytáhnou papír a tužku*) Věk. Všichni mezi 50 a 60, postavy hubené, vysoké, podle řeči evidentně muži, ostří chlapi. Obličej je jsme neviděli, měli celou dobu masky, vlasy, nevíme, ale v tohle věku jistě již žádné neměli. Přízvuk nevíme přesně, ale vypadalo to na brněnské hantec.
- Pokladní: (*vytáhne tablet*) jestli dovolíte, než se rozejdeme, ráda bych si udělala na památku společnou fotografii.
- Renta: dobře, ale my si vezmeme masky.
- Pokladní: Pane řediteli vás tam mít nepotřebuji, můžete to vyfotit?
- Ředitel: Můžu? Pozor vyletí ptáček pět, čtyři tři dva *Vejde policista s penězi*, Pal.
- Policista: Nestřílejte, nesu výkupné.
- Renata: pojďte dovnitř, zavřete dveře a postavte to támhle. (*na K.*) Prohledej ho.

- Klaudie: není ozbrojen.
- Cecílie: Já ho znám je to Tonda od nás z ulice. Sice to není žádný Einstein, ale bude lepší, když si budete zase hrát na lupiče, mohlo by se stát, že i jemu by mohlo něco dojít, koneckonců, maturitu si prý nakonec dodělal. Těsně před tím, než zavedli státní.
- Renata: *přikyvuje* Všichni ruce vzhůru.
- Žofie: Jé Toníku, co ty tady?
- Policista: Ale jsem ve službě, ty jsi tady taky? To je tak smutné, proč se setkáváme za takových okolností, proč jsi nikdy neměla čas, když jsem s tebou chtěl jít do kina?
- Žofie: To víš sestra a tak, to zabere hodně času.
- Cecílie: Jak sestra, nikdy jsi mi neřekla, že chceš jít na rande tady s Tondou.
- Žofie k Cecílii: Chraň Bože s Tondou, jednou mě na nějaké oslavě vyzval k tanci a ptal se mě při tom, jestli si taky myslím, že jsou všichni policajti hloupí.
- Cecílie: A ty jsi mu řekla, že ano?
- Žofie: To ne, jen jsem mu řekla, že na hymnu jsem ještě s nikým netančila.
- Policista: Tak teď se nedívejte, budu je muset oddělat. Myslel jsem, že je jeden a oni jsou dokonce čtyři.
- Žofie: Oddělat? Máš pistoli v botě?
- Policista: No jo, jako obvykle.
- Žofie: Má v botě pistoli, pošli to dál.
- Monika: má v botě pistoli.
- Pokladní: Má botu s pistolí.
- Ředitel: Má botu s něčím.
- Hanička: Má botu.
- Adéla: Jo, já taky a dokonce dvě.

Policista: Můžu si sundat boty, hrozně mě tlačej.

Renata: Jasně.

Policista uklidňuje rukojmí, rukojmí gestikulují na Renatu, ať mu to nedovoluje.

Renata: Holky jdeme hledat nějaké seznamy, ředitel jistě má něco v kanceláři.

Ředitel přikyvuje. Holky odejdou.

Policista si sundal botu ve které má pistoli, rukojmí začnou panikařit.

Žofie: *Vezme mu botu* Ukaž, z čeho to je? Vypadá to jako kůže, co myslíte je to teletina?

Cecílie: Proč mu bereš botu, ty s ním snad flirtuješ.

Žofie: A ty vůbec víš, co to slovo znamená?

Ředitel: To nevypadá na kůži.

Policie: Vraťte mi tu botu.

Ředitel: *ji položí na pult* "Myslím si, že lidé by měli chodit bosí, protože je to opravdu mnohem zdravější."

"Například já, když se ráno vzbudím obutý, tak mě pak celý den ukrutně bolí hlava a ještě ke všemu mám hroznou žízeň!!!"

Policista: Podívej já je teď odprásknu a pak půjdeme spolu do toho kina, ne? Sestra konec konců může jít s námi. *(snaží se dostat k botě, ředitel mu ji na poslední chvíli vezme a hodí ji někomu do dále)*

Policista: Sakra, už toho mám vážně plný zuby, na co sáhnu, to podělám, Měl jsem to vědět, neměl jsem sem chodit. Vždycky se nechám přemluvit k něčemu, co pak nedokážu. Mám tak blbý zaměstnání, a vůbec sám jsem blbec. Jsem úplně zbytečný.

Žofie: Ale ne. Nikdo není zbytečný, i ten největší blbec může sloužit jako odstrašující příklad.

Policista: Například v tom pytlí není 12 mil. Euro, ale jen 10.

Všichni: Jakto?

Policista: Policie totiž musí vždycky po cestě část výkupného „zachránit“.

Pokladní: To je nepoctivé, dneska už se nedá nikomu věřit.

Policista: A já jsem takovej vůl, že dělám za patnáct táců měsíčně. A představte si, že jsem vás měl oddělat.

Sabina si sundá masku.

Klaudie: hned si nasad' masku.

Policista: Nemusí, nejsem práškač, abyste věděli, že jsem slušnej člověk, tak vám něco řeknu, musel jsem přistavit auto do boční uličky Masná. Protože chtějí abyste vylezli tam, mají to tam obšacovaný. Musíte se hned otočit a jet první ulicí doprava, pak druhou doleva a jste na hlavní, tam už vás nedostanou a nashle pane komisaři Zemaně.

Cecilie: Ty vůbec nejsi blbec, ty jsi hodný člověk.

komisař: Tady komisař Zeman. Strážmistře Ostrý, co se stalo, ozvěte se.

Renata: radši se vraťte ať nemáte problémy.

Policista: Mě se tu líbí.

Komisař: Strážmistře Antoníne Ostrý stalo se něco?

Adéla: Tak ty seš fakt Ostrej jo, to mi musíš ukázat. A víš co, nechceš se přidat k nám?

Renata: To je fakt, vykašlete se na to, za ty prachy. Necháme si ho?

Všichni: Necháme

Adéla: představ si, že by ti spadly do klína velký prachy a bez práce.

Policista: Tak se vším praštím, sednu na letadlo a letím někam do tepla.

Komisař: Strážmistře odpovězte, stalo se něco?

Ředitel: A víte co, já bych letěl s vámi na ty Bahamy.

Ostatní: My taky.

Klaudie: A co když nám dojdou prachy?

Ředitel: To nevádí naše banka tam má dvě pobočky.

Renata: Tak pojd' Toníku, jdeme na to, ať to máš za sebou.

Otevrou dveře, policista si tam stoupne s rukama nad hlavou a křičí

Policista: Drží mě tu jako rukojmí šéfe.

Ostatní vybuchnou smíchy

Hanička: A kde jsou vlastně ty Bahamy, to je někde na východním Slovensku?

5. scéna

všichni se schází u Renaty doma, oblečení na cesty – klobouky, brýle atd., vezou si zavazadla, někde na vydatelném místě jsou pytle s lupem

Sabina: já se tak těším, moře, písek, palmy

Alfréd: Co si dáte madam

Adéla: Alfréde teď už nejste sluha, teď už nám jste roven, tak se posad'te a těšte se s námi, jak přijdou ostatní, rozdělíme se a jedeme rovnou na letiště

Alfréd: Aha já na to úplně zapomněl, to víte, zvyk je železná košile. *A plácne Adélu po prdeli*

Přijde Žofie a Cecílie, vláčí s sebou velký kufr, jedné z kufru ještě čouhá podprsenka

Žofie: Tak pohni tím svým zadkem nebo nám ujedou. Uf tak jsme konečně tady

Cecílie: Vidíš, stihly jsme to, a ty mě ženeš jak nadmutou kozu.

Žofie: Kdyby ses začala chystat dřív, nemusíme spěchat.

Cecílie: A kdybys neflirtovala s tím taxikářem tak jede rychleji a nemusí se bát, že se na něho zezadu vrhneš

Žofie: A kdybys ty nezdržovala s tím pomníkem

Alfréd: O jakém pomníku to hovoříte, dámy?

Žofie: Ále tady sestra si objednala u kameníka pomník a on jí ráno volal a trochu se to protáhlo

Alfréd: Nějaký problém

Žofie: Chtěla mít na pomníku napsáno „narodila jsem se jako panna, žila jsem jako panna a zemřela jsem jako panna“ a on po ní chtěl dvacet tisíc, že je to moc dlouhý. Tak se s ním dohadovala o ceně.

Alfréd: A proč jste si tam nenechala napsat „vracím se jako nepoužitá“ ? To by vás vyšlo na pár korun

Cecilie: *Křičí* Vy sprostáku!!!

Alfréd: Nerozčilujte se, vždyť je to pravda. Manželka by taky zuřila, kdyby věděla, že jsem ji na pomník nechal napsat „ Zde leží moje žena a já doma odpočívám v pokoji“.

Přijde hluchoslepý uklízeč

Uklízeč: Promiňte, musím uklízet nebo by mi to rozhodilo celý pracovní týden. Tady to ale vypadá, tady snad nikdo nikdy neuklízěl

Alfréd: No dovolte

Uklízeč: Já jen říkám, co vidím. *(odchází a odnáší s sebou pytle s lupem)*

Klaudie: co tady dělá?

Renata: uklízí, je šikovný a hlavně dělá zadarmo, to se bude manželovi hodit, když teď odjíždím i s celým naším jměním. Ta jeho nová asistentka mu tady bude těžko uklízet až zjistí, že nemá ani korunu. Ta už mu nebude poskytovat vůbec žádné služby mám ten pocit.

Adéla: Už jsme všichni.

Renata: připijeme si na zdar naší akce a na naše nové a troufám si říct i krví vykoupené přátelství. Letadlo nám odlétá za dvě hodiny,

Připíjí si

Renata: tak a teď se rozdělíme. Kde jsou ty pytle.

Monika: Ted' tady byly.

Klaudie: přece se nemohly ztratit.

Všichni hledají

Vejde uklízeč

Uklízeč: Jenom by pořád chlastali. Takovej bordel tady mají a Tolik odpadků, skoro se mi ty pytle nevešly do popelnice.

Sborově: Co jste to říkal?

Uklízeč: *zařve-* že se to Skoro nevešlo do popelnice

Zvuk popelářů

Alfréd: Slyšíte to, to jsou popeláři
*Všichni běží za zvukem, volají **stát, počkat** a mizí ze scény.*